

Notat
om
tilvalg af betalingspåkravsprocedureforordningen

1. Baggrund

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure blev vedtaget den 12. december 2006 og har været anvendt i EU (undtagen Danmark) siden 12. december 2008.

2. Betalingspåkravsprocedureforordningen

2.1. Generelt

Forordningen har til formål at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne ved at indføre en europæisk betalingspåkravsprocedure.

Forordningen har endvidere til formål at muliggøre fri bevægelighed for europæiske betalingspåkrav overalt i medlemsstaterne ved at fastsætte mindstestandarder, hvis overholdelse overflødig gør en mellemliggende procedure i fuldbyrdesstaten forud for anerkendelsen og fuldbyrdelsen.

Forordningen indfører en valgfri procedure, der kan anvendes som alternativ til de procedurer, der findes i medlemsstaternes lovgivning.

Europæiske betalingspåkrav behandles efter en skriftlig procedure. Indgiver skyldner indsigelser mod kravet, overgår sagen som udgangspunkt til behandling som en almindelig civil sag. Der er ingen forpligtelse til at lade sig repræsentere af en advokat i forbindelse med rettens behandling af et europæisk betalingspåkrav.

2.2. Anvendelsesområdet

Forordningen finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område i grænseoverskridende sager.

Der er tale om en grænseoverskridende sag, når mindst en af parterne har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat, end den, hvor den ret, som har fået forelagt en anmodning, er beliggende.

Forordningen finder ikke anvendelse på spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt.

Forordningen finder endvidere ikke anvendelse på formueforholdet mellem ægtefæller samt arv efter loven eller testamente; konkurs, akkord eller lignende ordninger; social sikring; og krav affødt af forpligtelser uden for kontrakt, medmindre de er genstand for en aftale mellem parterne, eller der foreligger en gældsvedgåelse, eller de vedrører opgjort gæld i forbindelse med sameje.

Den europæiske betalingspåkravsprocedure finder anvendelse på inddrivelse af et pengekrav på et angivet beløb, som er forfaldent på det tidspunkt, hvor anmodningen om et europæisk betalingspåkrav indgives. Der er ikke fastsat en beløbsgrænse for anvendelse af proceduren.

2.3 Definitioner

Forordningen indeholder en række definitioner.

I forordningen forstås ved:

”Udstedelsesstaten”: den medlemsstat, hvori et europæisk betalingspåkrav udstedes.

”Fuldbyrdsstaten”: den medlemsstat, hvori et europæisk betalingspåkrav ønskes fuldbyrdet.

”Ret”: alle myndigheder i en medlemsstat med kompetence for så vidt angår europæiske betalingspåkrav og andre dermed beslægtede spørgsmål.

”Den udstedende ret”: den ret, der udsteder et europæisk betalingspåkrav.

2.4. Proceduren

Anmodning om et europæisk betalingspåkrav indgives ved brug af en standardformular, som skal indeholde en række oplysninger, herunder parternes, og i givet fald deres repræsentanters, navne og adresser og den domstol, som anmodningen indgives til; kravets størrelse; såfremt der påløber renter, rentesatsen og det tidsrum, for hvilket der kræves renter, medmindre en lovbestemt rente automatisk tilføjes hovedstolen i medfør af loven i udstedelsesstaten; den retlige interesse, herunder en beskrivelse af de forhold, hvorpå kravet og i givet fald de krævede renter støttes; en beskrivelse af de bevisligheder, hvorpå kravet støttes; grundlaget for rettens kompetence; og sagens grænseoverskridende karakter.

Anmodningen skal angive, at de afgivne oplysninger efter fordringshaverens bedste overbevisning er sande, og at vedkommende er klar over, at eventuelle bevidst falske angivelser vil kunne medføre passende sanktioner efter udstedelsesstatens lov. Fordringshaveren kan i et tillæg til anmodningen meddele retten, at han modsætter sig overgang til almindelig civil retssag, hvis skyldneren fremkommer med indsigelse.

Anvendelse af alle andre kommunikationsmidler end papirform kræver, at sådanne accepteres af udstedelsesstaten og er til rådighed for den behandlende ret.

Den ret, som har fået forelagt en anmodning om et europæisk betalingspåkrav, undersøger hurtigst muligt og på grundlag af oplysningerne i anmodningsformularen, om betingelserne er opfyldt, og om kravet forekommer begrundet.

Fordringshaveren gives mulighed for at supplere eller berigtige anmodningen, hvis anmodningen ikke opfylder formkravene i forordningen. Dette gælder dog ikke, hvis anmodningen er klart ubegrundet eller uantagelig. Retten fastsætter en passende frist under de givne omstændigheder for supplerings eller berigtigelse. Fristen kan efter rettens eget skøn forlænges.

Hvis de omhandlede betingelser kun er opfyldt for en del af kravet, underretter retten fordringshaveren herom ved anvendelse af en standardformular. Fordringshaveren opfordres til at acceptere eller afslå et forslag til et europæisk betalingspåkrav på det beløb, som retten angiver, og informeres om konsekvenserne af sin beslutning. Fordringshaveren svarer ved at returnere standardformularen inden for en bestemt frist. Accepterer fordringshaveren rettens forslag, udstedes et betalingspåkrav på det accepterede beløb. Hvis fordringshaveren ikke accepterer det delvise påkrav eller ikke svarer inden for fristen, afsluttes den europæiske betalingspåkravsprocedure.

Hvis anmodningen (eventuelt efter at fordringshaveren har haft mulighed for at fuldstændiggøre eller berigtige anmodningen) ikke opfylder betingelserne i forordningen, hvis kravet er klart ubegrundet, eller hvis fordringshaveren ikke sender sit svar til retten inden for en nærmere fastsat frist, afviser domstolen at udstede et europæisk betalingspåkrav. En sådan afvisning kan ikke påklages.

En afvisning af at udstede et europæisk betalingspåkrav er ikke til hinder for, at fordringshaver kan forfølge sit krav gennem en ny anmodning om et europæisk betalingspåkrav eller efter enhver anden procedure, der er hjemlet i en medlemsstats lov.

Hvis anmodningsformularen derimod opfylder betingelserne, udsteder retten hurtigst muligt et europæisk betalingspåkrav ved brug af en standardformular, normalt senest 30 dage efter anmodningens indgivelse. Skyldneren gøres i betalingspåkravet opmærksom på, at han har valget mellem at betale det beløb, som er anført i betalingspåkravet, eller at modsætte sig kravet ved at fremkomme med indsigelser inden 30 dage. Skyldneren gøres ligeledes opmærksom på, at påkravet alene er udstedt på grundlag af oplysninger fra fordringshaveren, som ikke er blevet prøvet af retten, og at påkravet bliver eksigibelt, medmindre der er indgivet en indsigelse til retten inden fristen. Herudover oplyses skyldneren om, at såfremt der fremkommes med indsigelser, vil sagen fortsætte ved de kompetente retter i udstedelsesstaten efter de almindelige civile retsplejeregler, medmindre fordringshaveren har anmodet om, at sagen i så fald hæves.

Retten påser, at betalingspåkravet forkyndes for skyldneren i overensstemmelse med national lov på en måde, der opfylder de mindstestandarder, der er fastsat i forordningens artikel 13-15.

Det europæiske betalingspåkrav kan forkyndes med bevis for modtagelse fra skyldnerens side i overensstemmelse med national lov i den stat, hvor der anmodes om forkyndelse på en af følgende måder: a) personlig forkyndelse bekræftet ved et dateret modtagelsesbevis, som skyldneren har underskrevet, b) personlig forkyndelse bekræftet ved et dokument underskrevet af den kompetente stævningsmand, der ud over at fastslå, at skyldneren har modtaget dokumentet eller har nægtet at modtage det uden lovlig grund, angiver forkyndelsesdatoen, c) postforkyndelse bekræftet ved et dateret modtagelsesbevis, som skyldneren har underskrevet og returneret, eller d) forkyndelse ved elektroniske midler, f.eks. fax eller e-post, bekræftet ved et dateret modtagelsesbevis, som skyldneren har underskrevet og returneret.

Det europæiske betalingspåkrav kan endvidere forkyndes uden bevis for modtagelse fra skyldnerens side på en af følgende måder: a) personlig forkyndelse på skyldnerens personlige adresse for personer, der har adresse på samme bopæl som skyldneren, eller som af skyldneren er ansat til at arbejde dér, b) personlig forkyndelse på skyldnerens erhvervsmæssige hjemsted, hvis skyldneren er en selvstændig erhvervsdrivende eller en juridisk person, for personer, der er ansat af skyldneren, c) deponering af påkravet i skyldnerens postkasse, d) deponering af påkravet på et postkontor eller hos kompetente offentlige myndigheder og skriftlig meddelelse om dennes deponering i skyldnerens postkasse, forudsat at den skriftlige meddelelse tydeligt angiver, at det drejer sig om et retsdokument, eller at meddelelsen har retsvirkning som forkyndelse og medfører, at tidsfrister begynder at løbe, e) postforkyndelse uden bekræftelse, hvis skyldneren har adresse i udstedelsesstaten, eller f) elektroniske midler bekræftet ved en automatisk kvittering for levering, forudsat at skyldneren på forhånd udtrykkeligt har accepteret denne forkyndelsesmåde. Forkyndelse uden bevis kan ikke ske, hvis skyldnerens adresse ikke med sikkerhed er kendt.

Skyldneren har mulighed for at indgive en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav. Indsigelsen fremsættes over for den udstedende ret og fremsættes ved anvendelse af den standardformular, der fremsendes sammen med det europæiske betalingspåkrav. Fristen for indsigelse er 30 dage efter, at betalingspåkravet er blevet forkyndt for skyldneren. Skyldner skal angive i indsigelsen, at han bestrider kravet, men er ikke forpligtet til at angive grundene hertil. Fordringshaveren skal underrettes om, hvorvidt skyldneren har gjort indsigelse.

Indgives en indsigelse inden for fristen, fortsætter sagen ved den kompetente ret i udstedelsesstaten efter de almindelige civile retsplejeregler, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves. Overgang til almindelig civil sag er underlagt udstedelsesstatens lovgivning.

Hvis retten ikke inden for fristen har modtaget en indsigelse, erklærer retten betalingspåkravet eksigibelt ved anvendelse af en standardformular.

2.5. Prøvelse

Skyldneren har efter udløbet af fristen i nærmere angivne tilfælde ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten. En prøvelse forudsætter, enten at betalingspåkravet blev forkyndt efter forordningens artikel 14, og at forkyndelsen ikke er foretaget i så god tid, at sagsøgte kunne varetage sine interesser under sagen, uden at dette skyldes fejl fra skyldneres side, eller at skyldneren var forhindret i at gøre indsigelse mod kravet på grund af force majeure eller som følge af ekstraordinære omstændigheder, der ikke skyldes fejl fra skyldnerens side, forudsat at skyldneren i begge tilfælde har reageret hurtigst muligt.

En skyldner kan endvidere anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten, såfremt betalingspåkravet klart er blevet udstedt med urette i forhold til betingelserne i forordningen, eller som følge af andre ekstraordinære omstændigheder.

Prøvelsen bør ikke betyde, at skyldneren får en ny lejlighed til at gøre indsigelse mod kravet. Under prøvelsen bør kravets realitet ikke vurderes, idet der kun skal tages stilling til de grunde, der skyldes de ekstraordinære omstændigheder, som skyldneren gør gældende. Andre ekstraordinære omstændigheder kan bl.a. være den situation, hvor det europæiske betalingspåkrav var baseret på urigtige oplysninger i anmodningsformularen, jf. forordningens præambelbetragtning nr. 25.

Afvises prøvelse, forbliver det europæiske betalingspåkrav virksomt. Fastslår retten derimod, at prøvelse er berettiget, bliver det europæiske betalingspåkrav uvirksomt.

Alle processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i forordningen, afgøres efter national lov.

2.6. Anerkendelse og fuldbyrdelse

Forordningen indeholder regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser efter betalingspåkravsproceduren i en anden medlemsstat.

Retsafgørelser, der træffes efter forordningen, anerkendes og fuldbyrdes i de andre medlemsstater, uden at der kræves en afgørelse om eksigibilitet, og uden at der kan gøres indsigelse mod anerkendelsen.

Medmindre andet følger af forordningen, afgøres fuldbyrdelsesproceduren efter fuldbyrdelsesstatens lov, og et eksigibelt europæisk betalingspåkrav truffet i medfør af forordningen fuldbyrdes på samme vilkår som en eksigibel retsafgørelse truffet i fuldbyrdelsesstaten. Den, der anmoder om fuldbyrdelse, skal fremlægge en kopi af betalingspåkravet og om nødvendigt en oversættelse af det europæiske betalingspåkrav til fuldbyrdelsesstatens sprog eller et sprog, denne har angivet at acceptere. Oversættelsen skal være bekræftet af en person beføjet hertil i medlemsstaten.

Fuldbyrdelse afslås på skyldnerens anmodning, hvis det europæiske betalingspåkrav er uforeneligt med en retsafgørelse eller et påkrav, der tidligere er blevet henholdsvis truffet eller udstedt i en medlemsstat eller et tredjeland, forudsat at den tidligere retsafgørelse eller det tidligere påkrav havde samme genstand, hvilede på samme grundlag og var mellem samme parter, at den tidligere retsafgørelse eller det tidligere påkrav opfyldte de nødvendige betingelser for anerkendelse i fuldbyrdelsesstaten, og at uforeneligheden ikke kunne være blevet gjort gældende som indsigelse under retssagen i udstedelsesstaten.

Fuldbyrdelse afslås tillige, såfremt skyldneren har betalt fordringshaveren det beløb, som er tilkendt i det europæiske betalingspåkrav.

Det europæiske betalingspåkrav kan ikke efterprøves i fuldbyrdelsesstaten med hensyn til sagens realitet.

Hvis skyldneren har anmodet om prøvelse, kan den kompetente ret i fuldbyrdelsesstaten begrænse fuldbyrdelsesproceduren til sikrende retsmidler, gøre fuldbyrdelsen betinget af, at der stilles en sikkerhed, som fastsættes af retten, eller under særlige omstændigheder udsætte fuldbyrdelsesproceduren.

Der stilles ikke krav om repræsentation ved en advokat eller jurist for fordringshaverens vedkommende for så vidt angår anmodningen om et europæisk betalingspåkrav eller for skyldnerens vedkommende for så vidt angår indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav.

2.7. Retsafgifter

De samlede retsafgifter i en medlemsstat i forbindelse med en europæisk betalingspåkravsprocedure og den almindelige civile retssag, der følger i tilfælde af indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav, må ikke overstige retsafgifterne i den pågældende medlemsstat i forbindelse med en almindelig civil retssag uden en forudgående europæisk betalingspåkravsprocedure.

3. Dansk ret

3.1. Retsplejelovens regler om betalingspåkrav (forenklet inkassoproses)

Retsplejelovens kapitel 44 a indeholder regler om behandling af betalingspåkrav. Reglerne blev indsat ved lov nr. 450 af 9. juni 2004 om ændring af retsplejeloven og lov om retsafgifter (forenklet inkassoproses) med det formål at lette inddrivelsen af ubestridte pengekrav.

Den forenklete inkassoproses er en valgfri, forenklet procedure, der kan anvendes ved inddrivelse af forfaldne pengekrav på højst 100.000 kr. (eksklusive renter og omkostninger), når fordringshaveren ikke forventer, at skyldneren har indsigelser mod kravet eller vil gøre modkrav gældende, jf. retsplejelovens § 477 a.

Efter retsplejelovens § 477 b indledes inddrivelsen ved indlevering af et betalingspåkrav til en fogedret, der har værneting efter retsplejelovens kapitel 22 og 23.

Før betalingspåkravet indleveres til fogedretten, skal der til skyldneren være sendt en påkravsskrivelse, der opfylder betingelserne i § 10, stk. 2 og 3, i lov om inkassovirksomhed, og den nævnte frist i samme bestemmelse skal være udløbet.¹

Betalingspåkravet skal i henhold til retsplejelovens § 477 b, stk. 3, indeholde en række oplysninger, herunder parternes navn og adresse, fordringshaverens krav og en kort fremstilling af de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå kravet støttes. Opfylder betalingspåkravet ikke betingelserne i retsplejelovens §§ 477 a og 477 b, afvises sagen, jf. retsplejelovens § 477 c. Det samme gælder, hvis fordringshaverens krav er uklart eller ikke findes begrundet i sagsfremstillingen, eller sagsfremstillingen må antages i væsentlige henseender at være urigtig.

Opfylder betalingspåkravet disse og de i § 477 d nævnte betingelser, forkyndes påkravet for skyldneren. Hvis skyldneren har indsigelser mod kravet, skal skyldneren skriftligt give fogedretten meddelelse herom inden 14 dage efter forkyndelsen af betalingspåkravet, jf. retsplejelovens § 477 e, stk. 1.

Fremkommer der ikke rettidigt indsigelser mod kravet, giver fogedretten betalingspåkravet påtegning herom og underretter parterne, jf. retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 1. pkt. Såfremt fordringshaveren har anmodet om foretagelse af udlæg uden fornyet anmodning, jf. § 477 b, stk. 4, nr. 2, iværksætter fogedretten tvangsfuldbyrdelse på grundlag af betalingspåkravet, der sidestilles med en anmodning om tvangsfuldbyrdelse, jf. retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 2. pkt. Såfremt fordringshaveren ikke har anmodet om foretagelse af udlæg uden fornyet anmodning, sender fogedretten udskrift af betalingspåkravet til fordringshaveren, jf. retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 3.

¹ Lovbekendtgørelse nr. 1018 af 19. september 2014 (Inkassoloven) ”§ 10. Før der over for skyldneren må iværksettes andre foranstaltninger med henblik på inddrivelse af en fordring, skal der til skyldneren være sendt en påkravsskrivelse, der opfylder betingelserne i stk. 2 og 3, og den i stk. 3 nævnte frist skal være udløbet, jf. dog § 11.
Stk. 2. I påkravsskrivelsen skal tydeligt angives alle oplysninger, som er nødvendige for skyldnerens bedømmelse af fordringen.
Stk. 3. I påkravsskrivelsen skal angives en frist, inden for hvilken skyldneren kan indfri fordringen, uden at der foretages foranstaltninger, hvorved der påføres skyldneren yderligere omkostninger. Fristen skal være mindst 10 dage fra afsendelsen af påkravsskrivelsen.”

pkt. Når betalingspåkravet har fået en sådan påtegning, har det samme bindende virkning som en dom, jf. retsplejelovens § 477 e, stk. 3.

Inden 4 uger efter, at fogedretten har givet betalingspåkravet påtegning om, at der ikke rettidigt er fremkommet indsigelser, kan skyldneren ved skriftlig anmodning til fogedretten kræve sagen genoptaget. Fogedretten kan undtagelsesvis genoptage sagen, hvis anmodning indgives senere, men inden 1 år efter, at fogedretten har givet betalingspåkravet påtegning om, at der ikke rettidigt er fremkommet indsigelser. Fogedretten kan betinge genoptagelse af, at skyldneren betaler de sagsomkostninger, der er pålagt skyldneren, eller stiller sikkerhed for betalingen, jf. retsplejelovens § 477 e, stk. 4.

Genoptages sagen annullerer fogedretten påtegningen og følger proceduren i retsplejelovens § 477 f.

Fremkommer der rettidigt indsigelser mod kravet, og har fordringshaveren anmodet om, at retssagsbehandling indledes uden indlevering af stævning, iværksætter retten retssagsbehandling på grundlag af betalingspåkravet, der sidestilles med en stævning. Har fordringshaveren ikke anmodet om, at retssagsbehandling indledes uden indlevering af stævning, sendes betalingspåkravet til fordringshaveren, og skyldneren underrettes herom, jf. retsplejelovens § 477 f.

Fogedrettens afgørelser kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 53.

Betalingspåkrav med påtegning efter § 477 e, stk. 2, kan fuldbyrdes straks, jf. retsplejelovens § 481 a.

3.2 Bruxelles I-forordningen

Bestemmelserne i Bruxelles I-forordningen finder anvendelse i Danmark i henhold til parallelaftale af 19. oktober 2005 mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, jf. Bruxelles I-forordningen. Den oprindelige forordning fra 2001 er nu erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes

kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, som finder anvendelse fra den 10. januar 2015.

Retsafgørelser truffet efter den almindelige civilretlige procedure og efter den forenkede inkassoproces anerkendes og fuldbyrdes i EU efter reglerne i Bruxelles I-forordningen.

Danske retsafgørelser efter såvel den almindelige civilretlige procedure som efter den forenkede inkassoproces skal anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure (eksekvaturproceduren). Retsafgørelser, der er truffet i Danmark, og som er eksigible efter dansk ret, skal være eksigible i de øvrige medlemsstater uden krav om en erklæring om eksigibilitet. Omvendt skal retsafgørelser truffet i andre medlemsstater også anerkendes og fuldbyrdes i Danmark uden særlig procedure.

Efter Bruxelles I-forordningen er det hovedreglen, at retsafgørelser, der falder ind under forordningens anvendelsesområde, anerkendes og fuldbyrdes. I visse situationer kan fuldbyrdelsesstaten dog afslå at anerkende og fuldbyrde en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat.

Anerkendelse og fuldbyrdelse af en retsafgørelse afslås efter anmodning, såfremt en sådan anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper (*ordre public*) i den medlemsstat, som anmodningen rettes til; såfremt det er en udeblivelsesafgørelse, og det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke var blevet forkyndt for sagsøgte i så god tid og på sådan en måde, at sagsøgte kunne varetage sine interesser under sagen, medmindre sagsøgte undlod at tage skridt til at anfægte retsafgørelsen, selv om vedkommende havde mulighed for at gøre det; såfremt afgørelsen er uforenelig med en retsafgørelse truffet mellem de samme parter i den medlemsstat, som anmodningen rettes til; såfremt afgørelsen er uforenelig med en retsafgørelse, der tidligere er truffet i en anden medlemsstat eller i et tredjeland mellem de samme parter i en tvist, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, og denne tidligere retsafgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til; eller såfremt afgørelsen strider mod nærmere angivne kompetenceregler.

4. Konsekvenser

4.1. Generelt

Den europæiske betalingspåkravsprocedure er en valgfri procedure, der eksisterer parallelt med nationale procedurer om forenklet inkassobehandling. Proceduren finder anvendelse i grænseoverskridende sager, hvor mindst en af parterne bor i en anden medlemsstat end den, hvor den ret, som behandler sagen, er beliggende.

Ønsker en borger eller en virksomhed fra Danmark i dag at inddrive ubestridte pengekrav inden for EU, anlægges sagen efter medlemsstatens nationale processuelle regler, enten som en almindelig civil retssag eller efter en eventuel national procedure for inddrivelse af ubestridte pengekrav. Dette kan, afhængigt af de nationale regler, være en omkostningstung proces i form af lange sagsbehandlingstider, omkostninger til lokal advokatbistand og omkostninger ved eventuel deltagelse i retsmøde.

Tilvalg af forordningen vil betyde, at en borger eller en virksomhed fra Danmark vil kunne anlægge sagen efter den europæiske betalingspåkravsprocedure. Borgeren eller virksomheden vil således, uanset om der i den relevante medlemsstats nationale lovgivning findes en betalingspåkravsprocedure, kunne anlægge sin sag efter den forenkledede EU-procedure, hvilket vil kunne være omkostningsbesparende.

Tilvalg af forordningen vil samtidig betyde, at der i Danmark indføres en ny alternativ procedure for grænseoverskridende sager om inddrivelse af ubestridte og forfaldne krav inden for EU, som følger samme processuelle regler som den tilsvarende procedure i andre medlemsstater.

En dansk borger eller virksomhed vil også kunne anlægge en grænseoverskridende sag efter den europæiske betalingspåkravsprocedure ved en dansk domstol, hvis denne har kompetence i sagen. Det vil ikke give anledning til tvivl, om en sag anlægges efter den danske forenkledede inkassoproses eller efter den europæiske betalingspåkravsprocedure, da der anvendes en særlig standardformular til at indlede en sag efter den europæiske betalingspåkravsprocedure.

Uanset om det er en domstol i Danmark eller i en anden medlemsstat, der er kompetent, vil sagen kunne køre efter samme processuelle regler, som tilsigter en lettere og billigere måde at behandle betalingspåkrav på.

4.2. Proceduren

Proceduren adskiller sig fra den danske forenklede inkassoproses på flere punkter, hvoraf de væsentligste fremhæves i det følgende.

Mens den danske forenklede inkassoproses finder anvendelse på krav på højst 100.000 kr., gælder der ingen beløbsgrænse efter forordningen om den europæiske betalingspåkravsprocedure.

Den europæiske betalingspåkravsprocedure adskiller sig desuden fra den danske forenklede inkassoproses ved, at der ikke stilles krav om, at fordringshaveren har udsendt rykkerskrivelse til skyldneren med frist til betaling, inden fordringshaveren kan anmode retten om at udstede et betalingspåkrav. Efter den europæiske betalingspåkravsprocedure kan en fordringshaver anmode den kompetente ret om at udstede et betalingspåkrav, så snart kravet er forfaldent.

Tilvalg af forordningen kan således for en dansk fordringshaver betyde, at inddrivelsen af ubestridte pengekrav mod en skyldner inden for EU kan iværksættes hurtigere. Omvendt kan en dansk skyldner risikere at blive mødt med et betalingspåkrav uden forudgående rykker.

Den europæiske betalingspåkravsprocedure adskiller sig endvidere fra den danske forenklede inkassoproses ved muligheden for prøvelse af sagen. Efter dansk ret har en skyldner, inden for 4 uger efter at fogedretten har givet betalingspåkravet påtegning om, at der ikke rettidigt er kommet indsigelser mod kravet, krav på at få genoptaget sagen. Herefter kan sagen undtagelsesvis genoptages inden for et år efter påtegningen.

Efter den europæiske betalingspåkravsprocedure er skyldners mulighed for prøvelse efter udløbet af indsigelsesfristen på 30 dage begrænset til tre situationer: 1) når påkravet er forkyndt på en af de måder, der er nævnt i artikel 14, og forkyndelsen ikke blev foretaget i så god tid, at skyldneren kunne varetage sine interesser under sagen, og dette ikke skyldtes fejl fra skyldnerens side, 2) når

skyldneren har været forhindret i at gøre indsigelse på grund af force majeure, – i begge tilfælde (1 og 2) forudsat at skyldner har reageret hurtigst muligt – eller 3) hvis betalingspåkravet klart er udstedt med urette i forhold til betingelserne i forordningen eller som følge af andre ekstraordinære omstændigheder.

Efter den europæiske betalingspåkravsprocedure skal retten normalt udstede betalingspåkravet senest 30 dage efter anmodningens indgivelse. En tilsvarende frist for rettens fremsendelse af betalingspåkrav til skyldneren findes ikke i de danske regler.

Efter forordningen om en europæisk betalingspåkravsprocedure kan afgørelser om afvisning af en anmodning om et europæisk betalingspåkrav ikke appelleres. En sådan afgørelse om afvisning vil i den danske forenkledede inkassoproces kunne kæres til landsretten.

4.3. Anerkendelse og fuldbyrdelse

Retsafgørelser truffet i Danmark eller en anden medlemsstat vil allerede i dag kunne anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat end den, hvor afgørelsen er truffet, i medfør af reglerne i Bruxelles I-forordningen, som Danmark er tilknyttet via parallelaftale af 19. oktober 2005 mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

Der er enkelte forskelle i, hvornår fuldbyrdelsesstaten kan afslå anerkendelse og fuldbyrdelse. Er en afgørelse afsagt i den europæiske betalingspåkravsprocedure, kan anerkendelse og fuldbyrdelse således i modsætning til efter reglerne i Bruxelles I-forordningen bl.a. ikke afslås med henvisning til, at anerkendelse og fuldbyrdelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper (ordre public) i den medlemsstat, som anmodningen rettes til; eller til, såfremt der er tale om en udeblivelsesafgørelse, at det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke var blevet forkyndt i så god tid og på en sådan måde, at sagsøgte kunne varetage sine interesser. En indsigelse vedrørende forkyndelsen kan efter den europæiske betalingspåkravsprocedure alene fremsættes i udstedelsesstaten.

Et tilvalg af den europæiske betalingspåkravsprocedure vil således betyde, at danske myndigheder i medfør af den europæiske betalingspåkravsprocedure i et vist videre omfang vil være forpligtet til at anerkende og fuldbyrde betalingspåkrav, som ikke vil kunne anerkendes og fuldbyrdes efter Bruxelles I-forordningen. Omvendt vil andre medlemsstaters myndigheder efter reglerne i den europæiske betalingspåkravsprocedure i et vist videre omfang være forpligtet til at anerkende og fuldbyrde betalingspåkrav udstedt i Danmark.

4.2. Konsekvenser i dansk ret

Reglerne i forordningen vil gælde umiddelbart i Danmark og kan således som udgangspunkt stå alene. Der vil imidlertid på baggrund af en nærmere lovteknisk gennemgang kunne være behov for tilpasninger i lovgivningen for at sikre forordningens praktiske anvendelse.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser

Et tilvalg af forordningen om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure forventes samlet set ikke at ville have økonomiske konsekvenser af betydning for det offentlige.

Det bemærkes i den forbindelse, at et tilvalg af forordningen foreløbigt vurderes at ville kunne medføre merudgifter for det offentlige, idet domstolene forventes at skulle behandle et øget antal grænseoverskridende sager om betalingspåkrav. Disse merudgifter vurderes imidlertid i vidt omfang at blive modsvaret af øgede indtægter fra retsafgifter i forbindelse med indlevering af betalingspåkrav for domstolene.